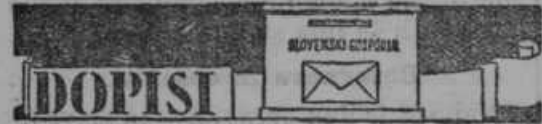

Grenierja, naj ga zagrabi za vrat, da mu pokaže najnovejši način obrambe. Kmalu za tem je Grenier odšel, Poquet in stariček sta še obsedela nekaj časa pri polnih čašah. Naenkrat se je krčmar zgrudil in izdahnul, zadet od srčne kapi. Rene Poquet bi ne bil imel rad posla s policijo, je zbežal v Italijo, od tam v južno Ameriko, kjer se mu je godilo prav dobro. Prva leta za tem sploh ni

vzel v roke niti enega časnika in tudi na drug način ni poizvedoval po novicah iz domovine in radi tega ni čul o žalostnem koncu prijatelja, dokler se ni vrnil v svoj rojstni kraj.

Tako zgleda v nekaterih slučajih resnica, četudi je navidez prefrigana laž in celo prstni odtisi govori o umoru, ki ni bil nikdar zagrešen . . . »

Sv. Urban nad Pernicami. Visoko stoluje sv. Urban, papež in mučenec, nad morjem, 1330 m znaša morska višina njegove cerkve tukaj na Planini, in sv. Urban nad Pernicami ter sv. Uršula na Plešivcu sta brat in sestra, tako pravijo. Lepa pot vodi k Sv. Urbanu; da se je cerkev postavila, za to se je največ trudil hlapec pri Moriju na Ojstrici. Ako se gre iz Mlak, vodi pot po bujnem bukovem gozdu, parku podobnem, katerega bi zavidal meščan, še bolj zavidal bi debela in visoka bukova drevesa na vrhu pri cerkvi, katerih nihče ne seka, nekateri imajo v premeru meter debelosti. Radi prihajajo sem ljudje od obeh strani državne meje, eni iz pobožnosti, drugi za razvedrilo, da za malo časa pozabijo vrvež vsakdanjega življenja. Najbolj živahno je tu ob lepi nedelji po prazniku presv. Rešnjega Telesa. Ker se je letos lepa nedelja obhajala na čuden način, je vredno, to spraviti na papir. Pravijo, da nikdo ne pomni tega. Bili so hudi deževni nalivi, vihar, bliskalo je in grmelno, vmes snežni metež, vendar je prišlo še mnogo ljudi, tudi godba je bila in petje. Eni so trdili, dandanes je cel svet norišnica, zato je tudi vreme znorelo, drugi, da se bliža sodni dan. Prvo je resnica, drugo je zaenkrat izostalo. Prihodnji dan, v ponedeljek dne 19. junija je bil sneg na Košenjaku, bela je bila Golica daleč doli, pobeljena je bila Peca, Savinjske planine in drugi vrhovi. Cerkev ima škodo, ker ni dobila toliko darov, ki jih radi prinesejo zlasti Nemci iz Štajerske in Koroške, pa tudi domačini. Cerkev pa je tako potrebna prenovitve.

Sv. Lovrenc na Pohorju. Dne 11. junija t. l. je umrl v Varaždinu na Hrvaškem eden glavnih dobrotnikov Društvenega doma, komaj 31 let stari mladenič Josip Vrčko. — Novost za Sv. Lovrenc so bile letošnje šmarnice; niso se obhajale, kakor navadno, samo zjutraj v župnijski cerkvi, ampak tudi v podružnici sv. Križa v trgu ob osmih zvečer. Tudi sedaj meseca junija se obhaja ob nedeljah in praznikih zvečer v trški podružnici pobožnost na čast Srcu Jez. Ta mična, od šentpavelskih benediktincev postavljena cerkva, ki po svoji častitljivi starosti (prvokrat se omenja leta 1381) presega vse ostale zgradbe in trgu, je bila nekdanj veliko bolj upoštevana, kakor zdaj. V sredini 18. stoletja sta bogoljubna tržana Peter in Jedita Kokl ustanovila pri tej cerkvi beneficij, t. j. darovala sta svojo posestvo in hišo v ta namen, naj duhovnik, ki bo užival dohodke posestva in stanoval v hiši, mašuje vsak dan v omenjeni cerkvi in vsako nedeljo popoldne razlaga zbranemu ljudstvu krščanski nauk in moli litanije. Prvi beneficijat je bil trški domačin g. Ignacij Tauzič, ki je opravljal to službo čez 30 let in je po daljšem bolehanju vsled srčne vodenice umrl dne 27. oktobra 1806, star 64 let. Njegov naslednik je bil Jurij Verdonik, ki pa je že po kratkem službovanju moral oditi drugam. Posvetna oblast je leta 1815 ustanovo predrugčila v toliko, da je cerkveno hišo spremenila v šolo in nekatere parcele združila z župnijskim posestvom. S tem je bil obenem tudi beneficij onemogočen. Med letom 1870—1880 se je v bližini podružnice naselil vpokojeni župnik Jernej Ciringer, da bi tu preživel večer svojega življenja. Ali grda nevoščljivost, ki je pregnala Verdonika, je prisilila tudi Ciringerja, da je prodal svojo hišico in zapustil

Sv. Lovrenc. Cerkev sv. Križa se je zanemarjala vedno bolj, tako da je bila proti koncu prejšnjega stoletja v svoji notranjosti bolj podobna kakšni zapuščenim planinski podružnici, kakor pa hiši božji v sredini trga. Tekom zadnjih desetletij je bila v presledkih od zunaj in znotraj prenovljena in ima sedaj prav prikupljivo lice. — Zadnje dni so tuk. orožniki zasledovali tatove; po naključju so pa odkrili celo gnezdo divjih lovcov, ki že vzdihujejo v mariborskih zaporih. Naj reče, kdor kar hoče, srednji in mali kmetje, ki obdelujemo naše njive za sebe in ne za škodljivo divjačino, divjim lovcem pokončevanja zajcev in srn ne štejemo v greh.

Sv. Martin pri Vurbergu. Pogreb † gospe Olge Kostajnske. Dne 21. junija smo na tuk. pokopališču položili v grob gospo Olgo Kostajnske, soprogo g. Janko Kostajnskega, trgovca, gostilničarja in župana pri Sv. Martinu. Tako ogromne udeležbe, kakor jo je imela blaga pokojnica na zadnji poti, že dolgo nismo videli pri kakem pogrebu. Sprevod je vodil domači g. župnik, vlč. g. Lajnsič, ob asistenci č. č. gg. župnikov Kokelja in Potočnika. Krsto so nosili člani domače požarne brambe. V sprevodu je šla šolska mladina od Sv. Martina in iz Žitke vasi v spremstvu celokupnega učiteljstva. Nato so korakali požarni brambovi iz obeh mariborskih okrajev pod poveljstvom g. Toplička. Zvezo gasilskih društev je zastopal g. Muzek iz Ptuja v spremstvu g. upravitelja Ureka. Za gasilsko župo Maribor levi breg smo opazili g. načelnika Srečko Krajncu. Politično oblast sta zastopala sreski načelnik g. Makar in pristav g. dr. Modrinjak. Graščino Vurberg je zastopal nadupravitelj g. Kegl, sanatorij na Vurbergu pa primarij g. dr. Okolokulac. Iz Maribora so se udeležili pogreba g. notar Ašič, bivši narodni poslanec Franjo Žebot, višji davčni kontrolor g. Ozvatič in g. Kramer, poveljnik finančne kontrole Radoslav Perovič s svojim spremstvom, predsednik trgovskega gremija g. Vilko Weixl s tajnikom g. Ambrožičem, predsednik gostilničarske organizacije hotelir g. Zemljič in predsednik Okrajne gostilničarske zadruge g. Holc ter veliko število odličnih predstavnikov mariborskega okoliškega obrtništva in trgovstva. Iz domače župnije pa je bila zastopana gotovo sleherni hiša, kakor tudi vse okoliške župnije. Pri domači hiši, kakor

drugim trem ne zamašim ust, je vendar vsega konec!«

»Kdo — kdo so tisti drugi?«

»Ali mi boš dal tisoč?«

»Da,« je že čisto hripavo rekel Meden.

»Striček, denar moram imeti ta torek. Peljal bi se rad v glavno mesto. V sredo bo rojstni dan mojega ljubega brata, pa bi mu rad kaj podaril. Čakaj, naj izračunam. Danes je četrtek, 30. novembra. Ostane ti še petek, sobota, ponedeljek: dovolj časa, da preskrbiš denar. Ali mi ga boš dal?«

»Da,« je zastokal Meden. »Komu si me izdal?«

»Vidiš, striček, kako hudo je, če je človek izdan! Jaz poznam ta občutek!«

»Kdo — kdo — kdo?«

»Striček, ne zaupam ti, razen če mi našteješ denar kar na roko.«

»Saj vendar nimam doma tisočaka.«

»Pa mi napiši zadolžnico.«

»Pismenega ne dam nič iz rok.«

»Hm! No, potem se bo razneslo.«

»Ali preti nevarnost?«

»Da.«

»Kmalu?«

»Kmalu, striček, bodi pameten! Napiši nekako takole: Jaz sem gospodu Leopoldu Jerasu iz Podbrega dolžan tisoč dinarjev. Če te vsote ne plačam do torca, 5. decembra t. l., do 10. ure dopoldne, se dolg zviša na pet tisoč dinarjev.«

Začela sta grdo barantati, nato pa je Meden napisal zadolžnico in je na strašansko privijanje izsiljevalčeveo pritiskal na papir še občinski pečat, ki ga je kot župan imel. Slepjar je vtaknil pisanje v žep.

»Hvala, striček, to pisanje je važno. Lahko bi ti po tvoji navadi prišlo na pamet, da bi pred sodnijo rekel, češ, ta človek je absoluten capin, čigar besede nič ne veljajo. Kar se tiče capina, bi imel prav. Jaz moram biti capin. Slepjarim pa ne. Kar povem, je tudi res.«

»In sedaj,« je težko dihal Meden, »povej vendar, kdo — kdo — kdo . . .«

»Najprej torej črni Jernej, njemu sem povedal.«

Dalje sledi.

za letom se pojavljajo če uime. Pred zidom se kobilice na vsak način ustavijo, kajti v upostošeno krajino se ne vračajo več, one gredo vedno le naprej, kjer jih potem ob zidu pobijejo. Za napravljeno škodo se pa na čuden način oddolžijo. Arabci posušijo in stolčejo te uničene kobilice na drobno ter pečejo iz te moke raznolike pogače, kar že tudi Mozes omenja. Odškodujejo se za uničeno pšenico po takem tudi z moko, toda s tako druge vrste. — D. Ž.

Inserirajte!

tudi na grobu in v cerkvi sta zapela turobne žalostinke izborni domači pevski zbor pod vodstvom g. organista Korparja in znani slavčki od mariborskega »Jadrana«, ki jih je vodil g. Lah. Udeležba je bila tako ogromna, da je bila šolska deca že v cerkvi, ko so še zadnji udeleženci se uvrščali pred hišo žalosti. Sv. mašo zadušnico je služil domači g. župnik, ki je tudi ob grobu govoril blagi pokojnici v slovo tako iskrene besede, da skoro nobeno oko ni bilo brez solz. G. župnik je posebno povdarjal, da je umrla gospa Olga bila vzor žene gospodinje, ki je poznala samo skromnost, dobrotljivost in prijaznost ter ni poznala sovražnika. Nato je govoril g. šolski upravitelj Lazar, a za njim domači rojak mariborski zdravnik-specijalist g. dr. Franc Toplak. Govornik je v vznesenih in živih besedah slikal pokojnico kot ženo in gospodinjico ter prijateljico ljudstva, kakor jih le malo najdemo. Poslovil se je od nje v imenu celokupnega prebivalstva, ki je zgubilo v Olgi roščo, inšpektorja svojo mater in zlato dobrotnico. Krsto so položili v začasno grobnico in pogrebci so se težko ločili s pokopališča. Naj svetli blagi pokojnici večna luč. Užaloščenemu sorogru in sorodnikom pa naše odkrito sožalje!

Št. Janž na Dravskem polju. Na god sv. Alojzija je v župni cerkvi prejelo večje število otrok prvo sv. obhajilo. Ob vzpodbudnih besedah domačega župnika se je orosilo marsikatero oko. Da bi bili vedno tako srečni!

Trnče. V ponedeljek dne 19. junija je vsled starostne onemoglosti umrla v lepi starosti 80 let, spravljena z Bogom in bližnjim, Uršula Lešnik. Bodi ji zemljica lahka!

Prepolje. Dne 17. junija je vsled dolgoletne jetike umrl mlad, 53letni posestnik Tomaž Drevenshek. Zapušča ženo in deloma preskrbljene otroke. Sveti mu večna luč!

Gornja Sv. Kungota. Dne 2. julija ob treh popoldne ponovi katoliško Prosvetno društvo v Gornji Sv. Kungoti nad vse veličastno zgodovinsko igro »Cvetina Borograjska« v sedmih dejanjih. Igra posega v globočino srca in kdor je enkrat videl to igro, mu ostane v neizbrisnem spominu, posebna nežna ljubezen blage grofinje Cvetine do v verige okovanega očeta. Zato pa dne 2. julija vse v Gornjo Sv. Kungoto, ne bojte se ne vročine, še manj pa dežja in slabe poti. Le s takimi igrami bomo našemu narodu najbolj koristili, ga kulturno visoko dvignili!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Oče Križan — 90letnik. Kdo vam ne pozna našega še zmirlaj krepkega in trdnega očeta Martina Križan v Spodnji Senarski. Letos obhaja 90letnico svojega rojstva. Res, Bogu se mora zahvaliti oče Križan, da mu je dal dočakati tako lepo obletnico v tako trdnem zdravju, za katerega mu je lahko nevoščljiv marsikdo, ki je veliko mlajši od njega. Sam se je že večkrat izrazil, da je še v naši župniji nekaj 90letnikov, pa so tisti že skoro popolnoma onemogli, on pa da je še trden in lahko vse dela. Pa je naš oče Križan še drugače važna in vpoštavana osebnost. Bil je več let župan v senarski občini, kot odbornik pa je bil v občinskem svetu skoro 80 let. In kot tak je pač s svojo modro besedo in pametnimi nasveti občini storil veliko dobrega. Že skozi 50 let vodi vsako leto procesijo od Sv. Trojice k Sv. Martinu. V svoji vasi je postavil dve lepi kapeli. Ena od teh ima tudi mali zvonik z zvonom, in vsakikrat, ko nese duhovnik skozi vas Najsvetejše ali pa nesejo mrliča tam mimo, zvoní oče Križan z zvonom. In vsi, ki poznamo očeta Križana, mu ključno: Bog Vas živi, oče Križan, še 10 let v tako krepkem in trdnem zdravju, kakor ste sedaj, ta bomo obhajali 100letnico Vašega rojstva!

Jastrebi. Dne 17. t. m. sem stopal po robu gozda za gobami. Zagledam ne daleč od sebe dekletko, ki je v razgovoru z neko nepoznano žensko. Grda lastnost, ki se ji reče radovednost, me je nagnila, da sem stopil za bližnje drevo in poslušal, kaj govorita. Nepoznana ženska izprašuje dekletko, ali je omožena, ona ji je zaupala, da je neomogućena ter tudi nima izbranega fanta. Nato ji začne ženska ponujati neki prašek za hitro možitev. Dekletko se izgovarja, da nima denarja. Ženska vpraša, ali so mati doma. Dekletko odgovori, da so odšli v vinograd in da se vrnejo še le proti večeru. Če nimaš denarja, prigovarja ženska, pa mi daj nekoliko zabele in radovala se boš in se zahvaljevala, ko se ti izpolni želja. Ker dekletko pravi, da zabele ne more dati, stavi ženska ta-le predlog: Daj mi eno ali dve kokoši, pa ti dam tako sredstvo, da boš imela srečo pri živini; posebno svinje se ti bodo lepo redile, ko boš gospodinja. Ker se mi je zdelo tega zapeljevanja že dovolj in sem videl, da je dekletko v zadregi ter da bi se rado rešilo vsiljivke, sem stopil iz ozadja in voščil dober dan. Neznanka se je potuhnila in odšla. Dekletku nisem povedal, da sem prisluškoval, pač pa zaupam ta dogodek javnosti, v svarilo mladini, da se varuje takšnih zapeljivk in vsiljivk.

Ljutomerska okolica. Da ne bi kdo mislil, da se pri nas sam med čedi po cestah, ko se v drugih krajih ljudje pritožujejo o pomanjkanju in krizi, hočemo tudi mi spregovoriti par besed o težavah, ki tlačijo naše podeželsko ljudstvo. Hočem se namreč dotakniti posebno ene točke, ker ne vem, ali se po drugih krajih ravno isto godi kakor pri nas. Pri nas dandanes kmet nima z vožnjo nobenega zaslужka, da bi vsaj nekoliko zaslužil za davke in za druga plačila. Primoran je, da zlicitira vožnjo gramozna za banovinske ceste in sicer za ceno, ki je vsako leto nižja. Isto velja tudi za nas delavce, ki moramo istega po gramoznih jamah sejati. Tudi jaz sem se podal zadnja leta v gramozne jame si iskat denarja za plačilo obrtnega davka in razna druga plačila. Težko je bilo prebiti lansko leto v najhujši vročini meseca avgusta in septembra v gramozni jami; vendar smo prestali, nadejajoč se v jeseni plačila, katerega pa še danes nismo prejeli. Prejel pa sem položnico iz davkarije, da plačam davek. Kako naj plačam, ko ne dobim zaslužene plače?!

Sv. Miklavž pri Ormožu. Naglo, brez oddiha, teče kolo življenja naprej, naprej v večnost... Lepa, stara navada je, da določene čase v tem kratkem teku našega življenja posebno slavimo. Takšnim pravimo, da so jubileji. Omeniti nam je jubilej našega vzornega viničarja Alojzija Plohla. Kdo izmed okoličanov ga ne pozna, moža veselega značaja in posnemanja vrednega krščanskega očeta? In ta mož obhaja to leto hkrati kar šest jubilejev. Krepek »mladenič«, ponos naše župnije, obhaja to leto že 56. rojstni dan, 32. leto srečnega zakona z ljubo ženo Marijo, s katero je vzgojil v strogo krščanskem duhu pridne otroke. Njegovo priljubljenost tu-

Sprejem v kapucinski dijaški konvikt v Studencih pri Mariboru. V dijaški zavod se sprejemajo zdravi, nadarjeni dečki, ki se nameravajo pozneje posvetiti redovniškemu stanu in so dobro dovršili osnovno šolo ali kak gimnazijski razred, dečki, ki so pravno nepokvarjeni ter sinovi vzglednih katoliških staršev. Dižaki obiskujejo drž. klasično gimnazijo v Mariboru. Prošnjo za sprejem, katerim morajo priložiti krstni list, šolsko spričevalo, zdravniško spričevalo in premoženjski izkaz, se nasloviyo na: Vodstvo kapucinskega dijaškega konvikta, p. Studenci pri Mariboru.

di izven Prlekije kaže tretji jubilej: 40 let že mlati v Medjimuju, kjer si s cepičem služi ljubi kruh skozi vsa leta pri enem in istem gospodarju. Že 10 let je član v našem kraju dobro napredujoče viničarske organizacije. Plohl ni samo dober delavec, ampak on se z vso vnemo zanima tudi za dobro krščansko časopisje in za knjige. Že 20 let je naročnik v našem kraju zelo razširjenega »Slovenskega gospodarja«, Srebrni jubilej pa obhaja kot neumoren čitatelj in naročnik knjižic Družbe sv. Mohorja. In to vse plačuje kljub bornemu zaslužku s krvavimi žulji marljivih rok. Če bi imele naše ponosne ljutomerske gorice same take obdelovalce, bi smeli upati, da bo naše znanostno vino še bolj zaslovelo po svetu. Našega priljubljenega Lojzeka pa nam naj ohrani ljubi Bog še mnoga leta v naši sredini!

Vinski vrh pri Ormožu. Mnogo viničarjev se oglašajo v našem ljubem »Slovenskem gospodarju«. Javiti se hočemo tudi mi z Vinskega vrha. Tudi pri nas, kakor povsod, je mnogo izpremembe. Delamo pridno, kakor prej, toda s to spremembo, da služimo mnogo manj. Pa saj to ni samo pri nas; in s tem se tolažimo. Nekaj dobrega so nam pa naši gospodarji le naredili: Odpravili so šafarje, ker so spoznali, da gre tudi brez njih naše delo dobro naprej. Bog živi!

Središče ob Dravi. Dne 5. julija privozi k nam vlak z državno potujočo kmetijsko razstavo. Vlak privozi že zjutraj na postajo in bo razstava na kolodvoru na ogled cel dan. Na god sv. Alojzija so imeli šolarji prvo vseto obhajilo. Sreča je sijala iz oči čistih, mladih duš, ko so prejeli svojega Boga. Daj Bog, da bi tako čiste tudi ostale!

Št. Andraž pri Velenju. Na binkoštno nedeljo smo izročili materi zemlji g. Antona Brunšek, vzornega posestnika in večletnega bivšega župana. Bil je mož globokovernega katoliškega prepričanja. Njegov pogreb je bil veličasten. Od blizu in daleč so prišli ljudje, da mu izkažejo zadnjo čast in ljubezen. V cerkvi je rajnemu kot svojemu stricu govoril v slovo novo mašnik g. M. Uranjek iz Gornje Ponikve. Ob odprtem grobu sta mu govorila tudi preč. g. župnik in g. Ferdo Blagotinšek. Pevci so mu zapeli več ganljivih žalostink. Za njim je legel v prerani grob mladi g. Dolinšek. V ponedeljek dne 19. t. m. pa smo spremljali na mirodvor Marijo Plaskan, po domače Grebenšekovo mamo pod goro Oljko. Bila je vzor katoliške žene in matere. Po kratki in mučni bolezni je previdena z zadnjo sv. popotnico mirno zaspala v Gospodu. V dokaz priljubljenosti jo je na njeni zadnji poti spremljalo mnogo ljudi iz domače pa tudi iz sosednjih župnij. Ljubezen in spoštovanje do blage žene in matere, v srce segajoč govor preč. g. župnika, ganljivo petje pevcev in globoko sočutje do bridko zapuščenih in prizadetih žalujočih otrok je izvažilo vsakomur solze v oči in le s težavo smo se ločili od vsekakor še preranega groba zlate mamice. Da, mati! Drhtelo je srce v nepopisni boli, ko so se zgrinjale prve grude prsti na Tvojo krsto. Mile Tvoje oči so se zaprle za vedno. Srce, ki je znalo ljubiti tako materinsko, ne bije več. Toplo Tvoje ljubezni je neumljeno zagrnila zemlja. Toda ne, častilci presy. Srca bodo živeli, živeli na veke. In Ti si bila ena izmed teh srečnih. Upamo, da že uživaš plačilo in veselje, katerega je Bog pripravil tem, ki njega ljubijo. Bridko prizadetim spoštovanim družinam izrekamo na tem mestu najsrčnejše sožalje! Rajnim pa naj svetli večna luč!

Št. Andraž pri Velenju. Poročila se je v ponedeljek dne 19. t. m. gđc. Francka Trglav z g.

Fr. Sešel iz St. Vida nad Valdekom. Bila je vneta članica tukajšnje Marijine družbe. K poroki sta se peljala na Brezje. Želimo obilno sreče in božjega blagoslova!

Braslovče. Banska uprava je razrešila 6 občinskih odbornikov posestnikov in sicer: M. Kralja iz Presarja, Jožovca F. iz M. Braslovč, Šporna iz Parižlja, Hrušovarja iz Orlevasi, Novaka iz Kamenc. Na novo je imenovala Sevšoka iz trga, Balanta iz Presarja, Strnada iz Grč, Plavca iz Podvrha. — Prestavljen je iz Braslovč orožniški vodja Pšeničnik v Vojnik. — Umrl je v Srbiji pri vojakih Karl Plave, po domače Cenov iz Palč

Vransko. Kakor povsod, tudi našemu kraju svetovna kriza ni prizanesla; vsled velikega pomanjkanja denarja že komaj čakamo, da bi že skoraj prišel čas, da bi lahko hmelj prodajali, ako ga sploh kaj bo, ker se vsled skrajno neugodnega vremena ne more pravilno razviti. Kako kriza neusmiljeno gospodarji, se vidi tudi iz tega, ker so domača prenehale preje tako goste hrupne veselice, ki so tudi mnogo pripomogle, da je današnje gorje še občutnejše. Kljub težkim časom pa vendar lahko tudi zaznamujemo razveseljiv napredek, in sicer v verskem pogledu. Pozaštugi tukajšnjega g. kaplana Joška Klemenca smo letos prvič v naši župniji v mesecu maju na poseben način Marijo častili. Cel mesec smo imeli vsak večer šmarnično branje s petimi litanijami. Nepopisno lepo je bilo, ko so otroci Marijinega vrta in za njimi vsa cerkev vsak večer tako iz srca prepevali lepe Marijine pesmice. Udeležba je bila zelo velika. Iz vseh krajev obširne župnije so prihiteli stari in mladi, in bilo je videti, kakor bi tekmovali med seboj, kdo bo bolj častil nebeško Kraljico. Zadnji večer nam je bilo kar tesno pri srcu in le malo katero oko je ostalo suho, ko smo se od Marije letos poslavliali. Kakor pri nas, tako so se vršile tudi v pol ure oddaljeni Prekopi vsak večer po tukajšnjih šmarnicah pri vaški kapelici šmarnice s petimi litanijami. Tudi tam jih je vodil naš g. kaplan. Udeležba je bila tudi tam zelo velika. Dolžnost naša je pač, da se našim dušnim pastirjem za njihovo požrtvovalnost najiskrenejše zahvalimo. Zahvalo smo pa dolžni tudi gospej Karolini Lukmanovi, ki je kljub svojim družinskim skrbem vsak večer z orgljami spremljala naše male slavčke in tako pripomogla, da je bila majniška pobožnost še bolj slovesna.

Snežni tiger.

Knez Datike Dshaparidse, kavkaški plemič, je bil oskrbnik vzhodno-sibirske petrolejske družbe, ki je bila last bratov Nobel. Kakor njegov brat, znan lovec na medvede po zapadni Sibiriji, je bil tudi Dshaparidse strasten jager in je prebil svoj jesenski dopust v spremstvu lovecev kožuharjev ter domačinov v divjini. Enkrat se je podil po divjem Chingan-gorovju, drugič po Transbaikaliji, po severni Mandžuriji, ali pa po ogromnih gozdovih in močvirjih Amur pokrajine. Ustrelil je mnogo medvedov, divjih prašičev in razne druge divjačine. Ni se mu posrečilo, da bi bil na številnih lovskih pohodih zadel na snežnega tigra ali severnega leoparda. Lepega dne se mu je posrečilo srečanje s snežnim tigrom in sicer na prav izreden način.

Dshaparidse se je podal v gozdove v spremstvu Kitajca, katerega so klicali

Li-Feng, in tamošnjih kozakov. Med tem ko je bil Fedor Ismajlov, kozak, lovec s puško, je nastavljal Kitajec le zanjke lisicam, sploh kožuharjem, fazanom in divjim petelinom. Li-Feng ni jemal seboj puške. Bal se je poka in ritanja pušk. Njegovo edino orožje je bil že star revolver na boben, daljši nož, običajna sekirica in krepelo.

Kitajec v pasti.

Lepega dne sta se podala knez in kozak na lov. Nameravala sta prebiti v lovišču tri dni in pustila Kitajca samega.

Li-Feng je pregledoval svoje železne pasti dobrih 6 ur in se je vrnil na večer prav lačen k svoji koči. Nosil je na hrbtu lisico, par kun in precej perjadi. Ko je zagledal dom, mu je od strahu skoraj srce zastalo. Natančno je bilo videti po sveže zapadlem snegu tigrovo sled. Res velika sled je vodila krog koč, do vrat in celo na streho. Tiger je prežal na — Kitajca! Kakor je kazala svežost sledi, se je odstranila zver še le pred nekaj minutami in se je morala plaziti nekje prav blizu. Li-Feng je tekel proti koči, odpahnil vrata, skočil v svoj dom in ga zaprl. Začasno je bil na varnem. Naenkrat je začul zunaj stopanje in plazenje mimo vrat. Ves prestrašen je pogledal skozi majhno okence in kar mravljinici so mu zagomazeli po hrbtu: tiger-velikan se je motal krog kočure.

Li-Feng se je zagrebel v razmišljanje. Nobenega smisla ne bi imelo, če bi streljal iz neznatnega revolverja skozi okno. Najbrž bi tigra sploh ne zadel in če, bi ga le ranil in razdražil. V tem slučaju bi se pognala zver v vratca — deske bi odjenjale. . . Kaj — če bi se lotila zver trhle strehe in jo razkrila?

V tem trenutku se je že tresla cela koča; tiger je bil na strehi! Kitajec se je skrivil pod klop in klical na pomoč vse dobre duhove z drugega sveta!

Ali se je sploh smel drzniti, da bi bil streljal na tigra? Ne in zopet ne! Kaj takega bi se lahko podstopil belokožec, nikdar pa ne Kitajec! Tiger je namreč polbog, duh gozda in džungle. Gorje onemu, ki bi ga razsrdil. Pred kočjo je rogovilil tiger . . .

V nočnem strahu pred tigrom.

Stemnilo se je. Li-Feng se ni upal, da bi prižgal leščerbo. Pri luči bi ga najbrž tiger zagledal skozi špranje.

Preteklo je nekaj ur. Li-Feng je še vedno razložil, kako se je plazil zunaj grozni tiger. Enkrat je bila beštija na strehi, pred vrati in na zadnjem koncu bajte. Čul je celo, kako je tiger od lakote cmakal, škripal z zobmi in se čohal ob stenah njegovega bivališča. Kitajca je začel tresti mraz. V koči ni bilo drv. Izključeno je bilo, da bi skočil ven po kurivo. Povrh ga je mrcvaril glad, žeja in brezmejni strah!

Vzhajala je luna. Li je polukal skozi okence. Tiger je še bil vedno na preži. Sedaj je stal, otepaje z repom, ob robu gozda in pazil na hišico. Ure so minevale, noč se je umaknila prvemu svitu. Li je še vedno videl in slišal zunaj sovražnika. Ves otrpel je že bil od zime. Ko se je prikazalo solnce izza gozda, ni bilo tigra nikjer. Li ga ni več videl skozi okno, niti ga ni več čul na strehi.

V obupnem sklepu je skočil pred vrata, naložil si je polne roke drv, skočil nazaj in je imel jedva še toliko časa, da je zapahnil duri, ko je že bil zopet smrtni sovražnik zunaj.

Koča se je tresla. Zunaj je odmevalo strahovito pihanje. Nato je postalo vse mirno. Li je še vedno videl, kako se tiger plazi krog voglov. Oblegani se je tresel po celem telesu. Konečno je le zakuril. Kmalu je napolnila toplota izbo. Ko bi le še mogel skuhati čaja . . . Čajevih listov je bilo dovolj na deski pred oknom, posoda z vodo pa zunaj! Kitajec se je počil na ležišče, kjer je razmišljal o obupnem položaju. Tiger bo čakal, čakal, dokler se ne bo prikazala izbrana žrtev. Ali — dokler . . . Li se ni upal okleniti tega upanja: še najmanj dva dni bosta belokožca z doma . . .

Rešitev.

Ure so se vleklye. Solnce se je spuščalo proti zatonu, rdečkasta svetloba je še gladila zasneženo pokrajino. Od časa do časa je polukal Kitajec na oblegovalca. Bil je še vedno tukaj: zdaj bliže, pa zopet v oddaljenosti.

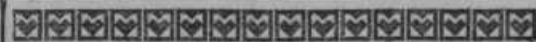
Prihodnja noč brez kuriva? Smrt! — Rajši zmrzniti, kakor biti raztrgan in požrt od tigra. Li se je udal v strašen položaj. Naenkrat je skočil kvišku: zunaj sta odjeknila dva strela! Strahovito tulenje, pihanje in zopet — pok! Nato je razložil glasove: tovariša sta se bila vrnila.

Kitajec se je še le sedaj toliko okorajžil, da je nekoliko odprl vrata. Zunaj sta stala dva moža tik ob — mrtvem tigru . . . Li je komaj in komaj pograbil drva, zakuril, popil čaj, povedal svoj doživljaj, legel in spal kakor ubit.

Dva dni kasneje je spremljal Kitajec Evropejca do bližnje kozaške postaje. Celo svojo ropotijo s kožami in pastmi je peljal seboj na ročnih saneh. Zatrjeval je, da se ne bo nikdar več podil po gozdovih, po katerih se klatijo tigri. Naselil se je v selu ob reki Amur in nikoli več se ni upal v divjino.

Vojaške zadeve.

Rekrutom in vojaškim obveznikom, kateri hočejo vložiti prošnjo za skrajšanje roka (dijakski rok), za osvoboditev od službe, za odlaganje službe in za razna potrdila vojaške potrebe, priporoča se knjiga »Vojna obveza (prošnje, pritožbe in potrdila)«, katero je izdal komandant mariborskega vojnega okrožja in katera je tiskana v latinici. Knjiga je zelo praktična, ker vsebuje na 140 straneh 70 vzorcev prošenj za vse slučaje. Potrebno je samo, da se v knjigi najde dotični slučaj in prošnja prepiše. Pri vsakem vzorcu je naznačeno, kako se mora prošnja kolkovati in katere dokumente treba priložiti. Knjigi je cena 20 Din. Naročila naj se pošljejo po poštni nakaznici na naslov: Tiskarna sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta 5.

Ali si žc obnovil

naročnino?

